

**WILD
LOVE**

ELSIE SILVER

**WILD
LOVE**

VAD SZERELEM

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Elsie Silver: *Wild Love*
First published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Farkas Piroska

Szerkesztette
Varga Andrea

Borítóterv
Books and Moods

ISBN 978-963-636-501-1

Minden jog fenntartva

© Elsie Silver 2024
Cover and internal design © Sourcebooks 2024
Map illustration © Laura Boren / Sourcebooks 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Farkas Piroska 2025

Az olvasóimnak!

Mindennap elkápráztattok. A ti szeretetetek. A támogatásotok. Az izgatottságotok. Olyan szerencsés vagyok, hogy mindannyian itt vagytok nekem. Köszönöm, hogy biztatok bennem, és követtetek Rose Hillbe. Remélem, ti is annyira szerettek itt lenni, mint én.

Már mondtam korábban is, és most újra elmondom:
Az Elsie-olvasók a legjobb olvasók.

Kellemes olvasást!

xo,

A handwritten signature in cursive script, reading "Elsie Silm". The signature is written in a dark ink on a plain white background.

*Minden nőnek, aki rájött, hogy ami „elég jó”, az valójában
nem elég. És mindazoknak, akik még mindig többet keresnek.
Ott van valahol. Meg fogod találni. És ha mégsem, ne aggódj!
Még mindig ott van Ford Grant.*

AZ ELSIE SILVER-UNIVERZUM

BRIT KOLUMBIA

*Columbia
Mountains*

*Cascade
Mountains*

Vancouver-
sziget

Victoria

Ruby
Creek

**Emerald
Lake**

Vancouver

1. FEJEZET

Ford

– ÖCSÉM! A *FORBES* téged nevezett meg a világ legdögösebb milliárdosaként! – A legjobb barátom, Weston Belmont extra színpadiassággal jelenti be a címet, hogy ezzel is cukkoljon. Úgy mondja, mintha egy sztriptíztáncos lennék, aki éppen színpadra lép.

Figyelmen kívül hagyom, és a lábamnál lévő tisztítószeres doboz kipakolására összpontosítok.

– Ford! – Meglengeti a fényes magazint. – Ez örület!

Westre villan a tekintetem, és a lehető legközönyösebb pillantást küldöm felé. A magas támlájú székekben terpeszkedik, csizmájával az asztalomon. A talpáról föld pereg le, még nagyobb rendetlenséget csinálva, mint ami már amúgy is van.

– Tényleg örület. – Csípőre tett kézzel megfordulok, hogy szemügyre vegyem a régi pajtát, ami az új hangstúdióm és produkciós cégem központi irodája lesz. Pajtának nevezem, de valójában inkább egy üres, poros melléképület.

A rozsdaszínű lyukak a padlón arra utalnak, hogy valamikor istálló lehetett itt. Most leginkább egy nagy, rendetlen, nyitott tér, amelyből a bejárati ajtó mellett egy kis konyhafülkét választottak le, egy hosszú, keskeny folyosóval.

Mindenesetre csak egy rövid sétára esik a főépülettől egy hatalmas, lejtős telken, közvetlenül Rose Hill szélén.

És amikor kinyitod a régi pajta ajtaját, a kilátás egyszerűen lélegzetelállító.

A telek vége a tóra fut le, amelyet fenyőfák szegélyeznek mindkét oldalon – mintha egy privát oázis lenne. A kis, hegyi város széle mindössze ötpercnyi út. Azon túl csupa sziklás hegy, amelyek mérföldeken át nyúlnak be az érintetlen, kanadai vadonba.

A hely gyönyörű. De minden lepusztult a birtokon. Viszont annyi lehetőség van benne. Tisztán látom. Vendégházak a művészeknek. Antik bútorok. Akadozó WIFI. Nincsenek lesifotósok.

Rose Hill Records. A város után elnevezve, amit megszerettem.

Egy sikeres albumot már elkészítettem, és most érzem a bizsergést. Meg akarom ismételni, és szerencsémre egyre több művész szeretne velem dolgozni. Lelkesít, hogy mindennap kreatív lehetek. Mindennap zenét hallgathatok. Mindennap dalokat kelthetek életre.

Különösen *itt*.

Rose Hill tökéletes hely, hogy otthont teremtsék, és elindítsam az üzletet, amelyre mindig is vágytam.

Egy személyes menedék, ahol nem kell kényelmetlen öltönyt viselnem, vagy beszámolnom olyan részvényeseknek, akiket semmi más nem érdekel, csak a profit, és ahol nem zaklatnak az újságírók azzal, hogy a *Világ Legdögösebb*

Milliárdosa vagyok, mintha ez valamiféle hatalmas eredmény lenne.

– Itt az áll, hogy nem kívántál nyilatkozni.

Ha Westet nevezték volna ki a *Világ Legdőgösebb Milliárdosának*, ő totál kimaxolná.

Én? Visszautasítom a nyilatkozatot, és elvonulok egy kisvárosba, ahol egyedül indíthatok egy vadonatúj vállalkozást. Utálom a figyelmet.

– Valójában volt számukra egy megjegyzésem, mielőtt hivatalosan is visszautasítottam a nyilatkozatot.

West felhorkan.

– Na, ez jó lesz.

Az arcom megrándul. Tudja. Szinte mindenkinél jobban ismer.

– Azt mondtam nekik, hogy alig vagyok milliárdos, és történetesen csak vonzóbb vagyok, mint a listán szereplő másik 2500 ember. Egy cikket akarnak írni az életem legkevésbé érdekes aspektusáról. Szóval, nem nyilatkozom, mert ez a teljesítmény nem érdemel egyet sem. A klasszikusan jóképű, gazdag fickó azt mondja, hogy rohadtul nem, kösz.

– Olyan fura, hogy nem akarták közölni ezt a bájos egysorosodat, Ford. Igazi rejtély.

Megvonom a vállam, és figyelmen kívül hagyom a szurkálódást. Kényelmetlenül érzem magam, ha pénzről van szó. Egész életemben bőségben éltem, és most már rengeteg időt töltöttem olyan emberek között, akik mellett az én gyerekkorom szerénynek tűnik. Soha nem találtam különösebben lenyűgöző tulajdonságnak egyetlen embernél sem. Sőt, inkább az ellenkezője igaz. Amikor sok pénzed van, az emberek másképp viselkednek körülötted, és ha

hagyod, hogy túlságosan megszállottja legyél a saját vagyónodnak, igazi szemétládává válhatsz.

Miért akarna bárki egy cikket olvasni arról, hogy milyen gazdag valaki?

Sosem virítottam a reflektorfényben. A figyelem szűrőssá és szarkasztikussá tesz, és ez mások szerint *udvariatlanság* vagy a *társas viselkedés hiánya*. Bár szerintem ez túlzás. Én inkább azt mondanám, hogy ez egyenesség, illetve, hogy mások túl könnyen megsértődnek.

Westtel ellentétben én nem tűnök szerethetőnek. Tisztaiban vagyok azzal, hogy így látnak, de annyira nem zavar, hogy változtassak rajta. Aki ismer, az tudja az igazat. És nem izgat azoknak véleménye, akik nem ismernek.

Lehajolok, felkapom a kézi portalanítót, és átmegyek a szobán. Fűzős csizmám dübörög a kopott keményfa padlón, ahogy átbattyogok a sarokban lévő antik, öntöttvas kályhához. Alul pókhálók és félig égett fahasábok. Elgondolkodom, vajon mióta lehetnek ott, ki tette oda őket, milyen történetet mesélhetnének. Ha nem bántaná ennyire az ember szemét, ott hagynám őket. Őszintén szólva, egy kicsit úgy érzem magam, mint egy nagymenő betolakodó, aki beront, hogy mindent csillogóvá és újjá varázsoljon.

Fizethetnék valakinek, azért hogy elvégezze ezt a piszkos munkát, de olyan embert találni, akiben megbízhatok, túl nagy falatnak tűnik. Ráadásul van valami vonzó abban, hogy a saját kezemmel hozzak létre valamit. Igen, van pénzem, de nem *kell* elköltenem, amikor tökéletesen képes vagyok arra, hogy megcsináljam magam. Amikor megvan bennem az ambíció és az elszántság.

Kemény munka – így lett az enyém Calgary egyik legforgalmasabb bárja és premier élő zenei helyszíne.

Így hoztam létre egy zenei streamingalkalmazást, amely az egekbe repítette a bankszámlámat, méghozzá pofátlanul magasra. Apámnak bőven volt pénze, bőven voltak kapcsolatai, és könnyen elindíthatott volna – de nem tette. Megszállottan azt akarta, hogy a húgom és én megtanuljuk a pénz értékét.

De innentől kezdve minek fogják tulajdonítani az összes sikeremet?

Pénznek. Kapcsolatoknak. *Szerencsének*. Pedig én nem hiszek a szerencsében.

– Mi ez a kép rólad egyáltalán? – West felmutatja a magazint a szoba túlsó feléből. – Úgy nézel ki, mint aki a dzsekije felhajtott gallérja mögé bújik.

– Úgy is volt.

– Miért?

Áldott lélek! Összevont szemöldöke és oldalra döntött feje őszinte értetlenségről árulkodik. Egy olyan valakinek, mint ő, felfoghatatlan, miért nem mártózom meg a figyelemben. Ő egy óriási egyéniség, tele étellel, és imádja a felhajtást – és én mindezt szeretem benne. Westnek jó szíve van, és hihetetlenül megbízható. Egyenes egy olyan világban, ahol sokan nem azok. Gyerekkoromban talált rám a tónál, ahol éppen olvastam, és úgy kezdett el beszélgetni velem, mintha ismerne. Azóta sem hagyta abba, bármennyire is valószínűtlen, hogy barátok vagyunk. Van bennünk valami, ami egyszerűen... együtt tart.

Húsz éve tartunk össze.

– Mert nem akartam, hogy lefényképezzenek. Nem szeretem.

– Miért? Kell hogy elmondjam, milyen jóképű vagy? Felhorkanok.

– Mert éppen az utcán gyalogoltam, hogy találkozzam a húgommal egy kávéra, nem fotózáson voltam.

Felnevet.

– Úgy értem, belehaltál volna, ha mosolyogsz?

– Igen. – A kandallót bámulom, portalanítóval a kezemben, és próbálom kitalálni, hogy a fenébe fogok elvégezni mindent a listámról.

– Lapát kell ahhoz a kályhához. Nem portalanító.

– Köszönöm, West! Úgy örülök, hogy itt vagy, és tanácsokat osztogatsz.

Eltúlzottan felsóhajt.

– Olyan lesz, mint a régi szép időkben. Amikor bajba keveredtünk, te meg én.

– Te kerültél bajba. Én csak ültem a lelátón.

– Emlékszem, amikor Rosie is velünk lógott, és folyamatosan téged szívatott. Istenem, semmi sem nem tudott volna ennél büszkébbé tenni rá.

A testem megdermed a húga említésére. Rosalie. Tíz éve nem láttam, de a vállam így is megfeszül.

West felé fordulok.

– Mesterdiplomája meg menő állása van Vancouverben?

– Már tudom, hogy igen. Időnként rákeresek – persze csak hogy megbizonyosodjam róla, boldog. West említi, amikor beszélünk, de soha nem részletezi. Csak általánosságokat, felszínes újdonságokat. De hát miért is mondana többet a legjobb barátjának a kishúgáról, aki elköltözött, hogy nagyvárosi életet élhessen?

Jobb, ha nem kérdezősködöm.

West legyint, mintha Rosie tinédzserkori csipkelődései lennének számára a legimpozánsabb teljesítmények.

– Azok voltak a legjobb nyarak. Mindig baromi lehangolt lettem, amikor visszamentél a városba a sulis miatt.

Én is utáltam. Vissza a városba, vissza az iskolába olyan gyerekekkel, akik – Westtel ellentétben – úgy kezeltek, mintha más lennék, mint ők. Vissza az elvárásokhoz amiatt, hogy a világ egyik legismertebb gitárosának a fia vagyok. Rose Hill volt a kedvenc menedékem gyerekkoromban, és úgy tűnik, harmincéves férfiként sem változott semmi. Itt mintha megállt volna az idő. Senki sem kezel úgy, mintha gazdag vagy híres, vagy különösebben különleges lennék. Mindenki teszi a dolgát. A friss, hegyi levegő mintha mindenkinek megadná azt a perspektívát, ami a városi emberekből hiányzik.

De a kötődésem ide több ennél. Mélyebb szinten vonz vissza ez a hely. Az emlékek miatt, amiket őriz.

– Nos, idén nem kell emiatt sírnod, West. Most már nem szabadulsz tőlem.

Visszadobom a portalanítót a dobozba, elfogadva a tényt, hogy talán fel kell vennem valakit, aki segít rendbe hozni ezt a helyet, ha a közeljövőben felvételeket akarok itt készíteni. A főépület már lakható – teljesen felújítottam télen –, de ez az épület sokkal rosszabb állapotban van.

– A rohadt életbe, igen! Be foglak tenni a bowlingcsapatomba.

– Nem. Biztos, hogy nem. Azt mondtad, ez az *apák estéje*, és én nem vagyok apa. – A lábujjammal megbökök valamit, amit először döglött bogárnak hittem, de most már biztos vagyok benne, hogy egérürülék. – Kivéve talán egy egész egérfalka számára.

– Nem hiszem, hogy az egerek falkában járnak.

– Bárhogy is, nem hiszem, hogy miattuk apának minősülnek.

– Rendben van. Igazából csak Sebastian meg én vagyunk, feltéve, ha épp a városban van, aztán ott vagy te...

– Nem vagyok ott...

– És aztán ott van Örült Clyde.

– Ki az az Örült Clyde? Nem hiszem, hogy manapság csak úgy örültnek lehet nevezni az embereket.

– Ő az a fickó, aki a hegy túloldalán él – gyakorlatilag remete –, mert minden összeesküvés-elméletben hisz, amit ember valaha kitalált. Az ő történetei a kedvenceim. És ő maga mutatkozik be Örült Clyde-ként, úgyhogy majd te kijavíthatod.

Pislogok a barátomra. Ez rémálomnak hangzik.

– Nem fogok veled bowlingozni, West.

Felhorkant, és legyint egyet.

– Most ezt mondod. De gyerekként is mindig nemet mondtál a hülyeségeimre. Aztán mégis ott voltál. A szemedbe lógott az emós hajad, és úgy toltad fel azt a túl-méretezett szemüveget az orrodon. – Vigyorog rám, és tökéletes fehér fogai megvillannak borostás arcának keretében. – Morcos grimasszal az arcodon. Valószínűleg valami alig ismert verseskötettel a hónod alatt.

Nem tudom megállni, hogy fel ne nevessek a pontos leírásán, miközben megrázom a fejem.

– Kapd be, Belmont!

– Nézz magadra most...

A mutatóujjam egyenesen rászegeződik.

– Ki ne mondd!

Miközben beszél, kezével drámai mozdulatokkal írja le a levegőben: *A Világ Legdögösebb Milliárdosa*.

– Utállak.

– Ugyan. Szeretsz. Én vagyok a derű a te mogorvaságodhoz. A szemöldököm összeszalad.

– Mi?

– Ez egy amolyan dolog a romantikus könyvekben...

Egy kopogás az ajtón félbeszakítja, és mindketten a pajta túloldala felé fordulunk, a rozoga bejárati ajtó felé, amely egy keskeny, a konyhafülkébe élesen bekanyarodó folyosó végén van.

– Ki lehet az? – suttogja West, mintha bajban lennénk.

Talán bajban is vagyunk. Csak rövid ideje vagyok a városban, a főépületen dolgozom, így fogalmam sincs, ki lehet az. A húgom, Willa csak úgy berontana, bejelentés nélkül. A szüleim telefonálnának. A legjobb barátom itt ül velem szemben.

Az az igazság, hogy nincs más az életemben, aki annyira törődne velem, hogy idáig vezessen.

Szűk körben mozgok, és kevesekben bízom. Rose Hill vonzereje az, ami miatt a lesifotósok nem akarnak egész nap vezetni azért, hogy *talán* elcsípjenek egy képet.

– Nem tudom. – Megvonom a vállam, mire West szeme bagolynagyságúra kerekedik, ahogy ő is megvonja a vállát.

Újabb kopogás.

– Hallom, hogy suttogtok odabent! – szólal meg egy ismeretlen női hang a faajtó túloldaláról.

Először Rosie jut eszembe, de ez a hang túl fiatalnak tűnik hozzá képest. Így hát egy nehéz sóhajjal az ajtóhoz lépek, és kitárom.

Előttem egy lány áll. Fekete, szakadt farmert visel. Fekete Chuck Taylort. Egy túlméretezett DEATH FROM ABOVE 1979-es pólót – az egyik kedvenc együttesemét. A ruha-

darabot néhány szándékosan koptatott lyuk díszíti. Koromfekete haja két copfba van fonva, mindkét vállán egy-egy. Frufru, ami egyenes vonalban fut végig a homlokán. Mind ezt egy unott arc kifejezés koronázza meg. Az ujjairól egy JanSport hátizsák felső pántja lóg.

Nem tudom, hány éves lehet. Fiatal. Mintha abban a tinédzserkorba lépés előtti kínos, zavaros életkorban lenne – a mogorva tekintete és az állán lévő jókora pattanás alapján. Két karját összefonja maga előtt, és végighordozza tekintetét az arcomon, le egészen a lábamig, majd vissza.

– Ki vagy te? – Nem akarok bunkón hangzani, amikor ezt mondom. Elvégre csak egy gyerek.

A lány ajka elvékonyodik, és lassan pislog egyet. – A lányod, seggfej.

Most rajtam a sor, hogy lassan pislogjak egyet. Hallom, ahogy West széke gurul a parkettán, majd nehéz lépteit, ahogy közeledik.

– Tessék? – Hallottam a szavakat, de az agyam nem fogja fel a jelentésüket.

– Te vagy az apám – mondja, és forgatja a szemét. – Biológiailag.

De ez lehetetlen. Ez teljességgel lehetetlen. Már maga a kijelentés védekezésre kész. Nevetséges.

Egy hülye *Forbes*-cikk a bankszámlámról, és előmászna a csótányok. Túl jól ismerem ezt a történetet. Szinte sajnálom a lányt. Túl fiatal ahhoz, hogy ezt egyedül véghez vigye. Valakinek rá *kell*ett vennie.

– Figyelj, akármi is a neved, nem tudom, mit akarsz tőlem, de sejtem. És nem jó helyen keresgélsz.

– Cora Holland a nevem. Te pedig Ford Grant Junior vagy, és te vagy a biológiai apám.

– Húha, hagyd el a juniort! – motyogja West mögöttem. – Utálja.

Rá sem pillantok a barátomra. Ehelyett lenézek a pimasz kölyökre, aki teljes baromságokat vág a képembe. Van benne spiritusz, azt meg kell hagyni.

– Lehetetlen. Soha nem feküdtem le Morticia Addamsszel.

A lány oldalra billenti a fejét, és megint forgatja a szemét. Alig reagál.

– Nagyon eredeti, te kiváltságos csemete. Sosem hallottam még ezt a poént. – Kotorászni kezd a hátizsákjában. Fekete, *természetesen*. Lendületből előhúz egy papírlapot, rajta egy logóval, amit felismerek.

A cég, ahova DNS-mintát küldtem, hogy elkészíthessem a családfánkat anyámnak ajándékba.

– És mi a helyzet a papírpohárral? – folytatja. – Egy Petri-csészével? Egy steril csővel? Feküdtél le ezek közül bármelyikkel pár dollárért valamikor életed során?

Érzem, ahogy minden csepp vér lefolyik a lábamba, a gyomrom felfordul, és forog velem a világ.

Mert igen, azt tényleg megtettem.

West megveregeti a vállam, erősen megszorítja, miközben elsurran mellettem az ajtón kifelé. – Hát jó, akkor gondolom, találkozunk bowlingozásnál.

És aztán itt maradok. Egyedül.

Bámulva egy fiatal lányt, aki nagyon is lehet, hogy a biológiai gyerekem. És úgy érzem magam, mint aki talán valójában a *Világ Legfelkészületlenebb Apukája*.